

QVÆSTIO MEDICA.

QVODLIBETARIIS DISPUTATIONIBVS

MANE DISCVTIENDA, IN SCHOLIS MEDICORVM.

Die Iouis xv. Ianuarij,

M. FRANCISCO MANDAT,
DOCTORE MEDICO,
Moderatore.

An à Rheumatismo Dysenteria κακοήδης ?

✱✱✱✱ ORBI ex alijs nati suscitantur κατὰ συμπίδναι,
✱✱✱✱ **M** vel κατὰ μεταπτοσιν. Illa fit cùm superflite priore
✱✱✱✱ foco, pars in alterius affectum trahitur, tam
✱✱✱✱ καίτοι καὶ quàm ἐμπυρέσει, quarum prior vicinitate,
operis societate, & generis similitudine oriri solet: hæc ma-
terix morbum committentis propagatione. Τεννιδίσει tene-
mus stranguriam & abortum inducit, pleuritis febrim
ἢ καὶ ἑστὸν ὀγκώδη: vteri affectus mammæ detegunt, in canina
resolutione sana oris pars affectæ compatitur: τῇ κατὰ γένος καὶ ὁρίσιν,
musculus temporalis læso oculo læditur, vesica vertebris of-
fis sacri affectis, vox testibus malè constitutis. Nulla ἐμπύρεσις
leuationem affert primigenij morbi à quo enascitur, sed ca-
lamitosa propè omnis: qua ratione epilepsia aut stranguria
hydrōpicis, dysenteria lienosis, dolores cervicis ijs qui ani-
mo perturbantur, sine periculo numquam superueniunt.

Secunda Editio.

in

FIT verò metaprosis, cùm relicto priori foco in aliam corporis partem noxius & effrenis humor insilit, vel à nobili ad ignobilem per διαχλῆσις, vel ab ignobili ad nobilem per μεσίστησις. Vt perpetuò formidanda μεσίστησις, sic interdum exoptanda διαχλῆσις; bonum si ab interioribus partibus ad exteriores erysipelas erumpat; bonum quoque si lienosus affectus in dysenteriam abeat: soluit hydropem (qui non semper à frigido hepate est) superueniens diarrhœa, lipyriam febrem cholera morbus, causum icterus septimo adueniens die, apoplexiam paralysis & hæmorrhoides. Metastasis ad ægri noxam proritat, prioribusque deteriores inducit affectus. Sic dolores cum febre lumbis imisque partibus affixi, si his relictis præcordia inuadant, perniciosi, sic anginæ salutare aliàs, cùm intro recurrunt periculosa, sic vlcerosæ dysenterix à suppresso exteriori rheumatismo δυσκολεῖς, multoque deteriores sunt illis quæ absque intestini ulcere consistunt, aut quæ cum ulcere, non tamen depascente aut sordido adsunt.

RHEVMATISMVS non est humoris pituitosi è capite descensus, sed conferta humoris serosi diluies non modò in articulos, sed in medios artus & externum corporis habitum irruens, vagosque ac succedaneos dolores inferens, verè arthriticorum, & eorum qui à lue venerea excitantur æmulos. Quem affectum committit ἰχθὺς παῦλος καὶ μωρὸς ἐς, quatuor humorum proprius, à feruido hepate genitus, qui dum à robustis partibus in debiliores fertur, & ab ijs in omnium maximè ignauas æstuans in venis αἰμασπορῆσι fluctuat, à quibus euomitur modò in hoc, modò in aliud latas improviso insultu, sæpe sine rubore aut tumore, non sine febre tamen, periosium membranofumque genus acuto do-

lore exercens. Provt is humor tenuis est, & calidus, quaquaversum peruat, & ab vna parte ad aliam subito decubitu transmigrat. Provt acer est & mordicans, affectas partes pungit & lancinat, quod si quoque copiosus quasi pistillo tundit, *διουκινεται* parit, & partes in modicum tumorem rubrum, inæqualem, excruciantem attollit.

ABSORBENDÆ tam importunæ illuici, frustra sudores sollicitantur, aut phœnigmi, purpuratarum febrium inane præsidium admoventur, frustra quærentur hypocaustra, frustra hydragoga vel desiccantia medicamenta præscribuntur. Sectio venæ frequens, crebra enemata, refrigerantia & humectantia omnia, blanda sub finem cathartica, ex senna, rheo, confectioe vniuersali, syrupo diarhodon, ac inter topica oxyrhodinum & oxycratum, morbi huius contumaciam expugnant. Quæ cum omittuntur, vel effusi ad articulos humores abscessus pariunt, mouendique libertatem artubus auferunt; vel ad interiora per *πυλινδρῶν* iter affectant, & in capite parapoplexiam, tertianis interdum febribus superuenientem, lethargum periodicam, epilepsiam excitant; in thorace hydropem, solâ paracentesi sanandam, dyspnœam grauissimam diureticis oppugnandam, peripneumoniam denique, & syncopem lethalem.

QUOTIES verò in ventrem inferiorem prædicti humores consuunt, præ vernacula tenuitate faciliè exundant per portas viscerum, partim quidem in ventriculum per venam gastricam, vbi aqueum accerunt vomitum, partim per mesaraïcos ramos in amplam intestinorum cavitatem, vbi serosam diarrhœam pariunt, aliquando criticam si copiosè, liberè ac rarò alius feratur, crassescentibus

m ij

excrementis; symptomaticam verò & maleficam, cum multum ac laxe, aut laxè ac parum eadem aluus mouetur. Quod autem in medio per hepar decursu serum hoc acre radices meatuum cholidocorum præterfluat, bilémque plurimam æstu perenni hepatis genitam hinc ebibat, frequenti per intestina descensu fæcum reliquias absterget primo, dein adipem intestina oblinentem, interiorémque eorum membranam abradit, ex quo succedit dysenteria, quæ quod ab acri & erodente succo cieatur, quem fouet & continuò gignit viscerum æstus, quodque in partes remotiores & ignobiliores serum illud viscera non deriuent, ob excernendi aduersionem, ferox tandem euadit affectus δυσκολίεργατος καὶ δυσκολογύνης.

506.

Ergo à Rheumatismo Dysenteria γνωρίζουσ.

Proponebat Lutetiæ VRBANVS BODINEAV,
Andegauus, Anno R. S. H. M. D C. XXVI.

DOMINI DOCTORES DISPUTATVRI.

M. Claudius Quiquebeuf.

M. Thomas Gamare.

M. Anthonius Charpentier.

M. Franciscus Pijart.

M. Petrus Girardet.

M. Anthonius Robin.

M. Guillelmus du Val, Pr. Regius.

M. Ioannes Akakia, M. R.

M. Gaspar Brayer.

cette thèse est la 577e du tome IV
in folio des thèses de la faculté.